



วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ในระยะก่อนปีการศึกษา 2503 การรับนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งต่างก็จัดการสอบคัดเลือกนักศึกษาตนเอง ในขณะนั้นยังไม่พบปัญหามากนักเพราะจำนวนผู้สมัครสอบยังมีน้อยและผู้ที่สอบคัดเลือกไม่ได้ก็มีโอกาสเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมดาซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเปิด รับนักศึกษาไม่จำกัดจำนวน ต่อมาในปีการศึกษา 2503 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้เปลี่ยนนโยบายการรับนักศึกษาเข้าโดยการจัดให้มีการสอบคัดเลือก เป็นเหตุใหญ่ที่ของการจะศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องสอบเข้าหลายแห่งในคราวเดียวกัน ทำให้สิ้นเปลืองเวลาและทรัพย์สินมาก (วารสาร บวรศิริ 2526 : 21) ดังนั้นในปีการศึกษา 2504 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจึงทดลองให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เริ่มการสอบร่วมกัน และในปีการศึกษาต่อมาคือปีการศึกษา 2505 สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ก็เข้าร่วมในการสอบคัดเลือก รวมเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยมีสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็น ศูนย์ประสานงาน แต่ละสถาบันเป็นผู้พิจารณาจำนวนนักศึกษาที่จะรับได้ในแต่ละปี นอกจากนั้นก็ยังมีส่วนที่ส่งผู้แทนมาร่วมในการออกและตรวจข้อสอบทุกวิชา ทั้งยังทรงอำนาจที่จะตั้งมาตรฐานการต่าง ๆ ขึ้นเพื่อใช้ในการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาในขั้นสุดท้ายได้ ความต้องการ เช่น กำหนดให้แต่ละสถาบันเป็นผู้สอบสัมภาษณ์เอง (โพยม วรณศิริ 2514 : 58) ส่วนผู้สมัครสอบนั้นยังคงได้รับสิทธิและเสรีภาพในการเลือกสถาบัน คณะ และประเภทวิชาเรียนได้ตามความสมัครใจ โดยเปิดโอกาสให้เลือกสมัครได้ถึง 6 คณะ หรือประเภทวิชาโดยเรียงลำดับคณะต่างๆที่ตนประสงค์ ผู้สอบได้คะแนนสูงจะได้รับคัดเลือกเข้าในคณะวิชาที่ตนสมัครไว้ ซึ่งจะมีจำนวนเท่าใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับจำนวนที่นั่งในแต่ละสถาบันอุดมศึกษาจะสามารถรับให้เขาเรียนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523)

ต่อมาในปีการศึกษา 2509 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้มหาวิทยาลัยต่างแยกกันดำเนินการจัดสอบคัดเลือกนักศึกษาเอง ปรากฏว่าเกิดปัญหายุ่งยากมากมายเพราะมีจำนวนสถาบันอุดมศึกษาถึง 11 แห่ง ผู้สมัครก็มากขึ้น เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2510 ที่ประชุมสภาการศึกษาแห่งชาติจึงลงมติให้สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จัดการสอบคัดเลือกร่วมกันอีกในปีการศึกษา 2510 เป็นต้นไป (สำนักงานวางแผนการศึกษา 2510: 128)

จนถึงปีการศึกษา 2516 หน้าที่ศูนย์ประสานงานและรับผิดชอบในการดำเนินการเพื่อ การสอบคัดเลือกรวมได้โอนจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ไปอยู่กับทบวงมหาวิทยาลัย ของรัฐ มีฐานะเทียบเท่ากระทรวง ทบวงและมหาวิทยาลัย เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบ คัดเลือกรวม โดยมีสภาการศึกษาทำหน้าที่วัดและชี้ให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น ปัญหาของ การสอบคัดเลือกรวม (สิปปนนท์ เกตุทัต 2526)

แม้ว่าวิธีการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยโดยทบวงมหาวิทยาลัยจะเป็นวิธีการ ที่ยุติธรรม และซัดซอกครหาต่าง ๆ ได้ แต่การเลือกสอบเฉพาะบางวิชา ตลอดจนการ เน้นการสอบความรู้ในเนื้อหาวิชานั้นก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น เกิดระบบกวดวิชาขึ้น (ประยูร ศรีประสาธน์ 2526: 8-9) จึงได้มีการประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงคุณภาพ การสอบคัดเลือกให้เหมาะสมขึ้นอยู่เสมอ เป็นต้นว่าในปี 2509 คณะอนุกรรมการพิจารณา รายละเอียดการสอบได้เสนอให้นำคะแนนผลการสอบมัธยมศึกษาตอนปลายกับการใช้ แบบทดสอบความถนัดทางการเรียนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาสอบคัดเลือก แต่ก็ไม่เป็นที่ เห็นด้วยของที่ประชุมสภา และยังคงใช้การสอบคัดเลือกรวมตามวิธีเดิม ต่อมาในปีการ ศึกษา 2512 ก็มีการประชุมพิจารณาเสนอให้กำหนดคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าต่ำสุดเป็น เกณฑ์การตัดสิน ซึ่งที่ประชุมสภาการศึกษาแห่งชาติเห็นว่าไม่เกิดความยุติธรรม จึงลงมติ ให้ใช้การสอบคัดเลือกโดยวิธีเดิมต่อไปอีก ในปี 2524 ได้มีการสัมมนาเพื่อพัฒนาวิธีการ สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ที่ประชุมสัมมนาได้เสนอรูปแบบการสอบคัดเลือก รวมโดยใช้ดัชนีผสม ทั้งแผนภูมิหน้าถัดไป

แผนภูมิ รูปแบบการสอบคัดเลือกโดยรวมโดยใช้ดัชนีผสม

1. ผลการเรียนสะสมชั้นมัธยมปลาย (ม.4-6) 25%
2. พื้นฐานความรู้ (โดยการสอบคัดเลือกโดยรวม) 50%
 - 2.1 ทั่วไป 25% (จะต้องมีข้อสอบที่มุ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทย การวิเคราะห์หรืออย่างมีระบบและการสื่อสารทำความเข้าใจกันไม่น้อยกว่า 12.5%)
 - 2.2 เฉพาะสาขาวิชา 25%
3. ความถนัด 25% (โดยการทดสอบ)

ผลการสัมมนาถึงกล่าวกันว่าเสนอทบวงมหาวิทยาลัยและองค์กรที่เกี่ยวข้องปรากฏว่า ที่ประชุมคณาบดีและคณาจารย์ที่เกี่ยวข้องได้พิจารณาว่ามาตรฐานการศึกษาระดับมัธยมของแต่ละโรงเรียนยังแตกต่างกันอยู่ การปรับปรุงมาตรฐานของการวัดผลในแต่ละโรงเรียนให้อยู่ในระดับใกล้เคียงกันทั่วประเทศคงจะทำได้ยาก นอกจากนั้นการให้นำหนักดัชนีแต่ละตัวยังไม่เหมาะสม ควรเพิ่มน้ำหนักดัชนีของความรู้เฉพาะสาขาวิชาให้มากขึ้น ส่วนในเรื่องการทดสอบความถนัดนั้นที่ประชุมเห็นว่ายังไม่มีวิธีการที่เป็นมาตรฐานในการวัดความถนัดของนักเรียนและความถนัดก็ไม่จำเป็นสำหรับการศึกษาคือในบางคณะด้วย นอกจากนั้นที่ประชุมยังไม่แน่ใจเรื่องความเป็นธรรมในการคัดเลือกและการใช้ระบบใหม่เพื่อแก้ปัญหาคุณภาพทางการศึกษา จึงเห็นว่าควรใช้วิธีเดิมไปก่อน

ได้มีผู้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ คือ

ชวาล แพร์ทกุล (2509: 138) กล่าวว่า ช่องทางที่จะปรับปรุงให้การสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพสูงขึ้นคือ ต้องมีการสอบวัดซ้ำ ๆ เว้นการสอบบางวิชาหรือเว้นตามบางเนื้อเรื่องที่ไม่มีความสำคัญต่อการศึกษานั้น ๆ ออกเสีย ควรสอบแต่วิชาสำคัญหรือวิชาเอกที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในสาขานั้น ๆ พร้อมทั้งให้เพิ่มการสอบวัดด้านปัญญา (Intellectual Abilities) เข้าไว้ใน การสอบ

วอลเตอร์ (Walter B. Wactjen 1966) กล่าวว่า นักศึกษาที่สามารถ

สอบผ่านการคัดเลือกเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาได้แล้ว น่าจะเรียนสำเร็จได้ เพราะคะแนนจากการสอบคัดเลือกควรวัดความฉลาดของบุคคลได้

คราฟท์ (Kraft 1968: 40) เสนอว่า การสอบคัดเลือกไม่ควรกระทำในเวลาจำกัด ไม่ควรใช้การสอบเพียงครั้งเดียว ควรพิจารณาในคำอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้วยจึงจะได้นักศึกษาที่ดี

2. การศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้รับการสถาปนาเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2465 ในปีการศึกษา 2526 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยประกอบด้วย 15 คณะ บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันวิจัย 4 แห่ง สถาบันบริการวิชาการ 3 แห่ง สำนักบริการ 1 แห่ง และสถาบันสมทบ 2 แห่ง (ฝ่ายวางแผนและพัฒนา 2525: 9) ถิ่นแบ่งตามสาขาวิชาใหญ่ ๆ แล้วทั้ง 15 คณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วย 4 สาขาวิชา คือ

1. สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ประกอบด้วยคณะแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์
2. สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ ประกอบด้วยคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์
3. สาขามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วยคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์
4. สาขาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วยคณะนิเทศศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ (กองบรรณาธิการ วารสารวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519: 17) ในแต่ละคณะ เปิดทำการสอนและวิจัยในสาขาย่อย ต่อไปนี้ (พระเกียรติ, 2522)

ตารางที่ 1 สาขาวิชาที่เปิดทำการสอนและวิจัยในแต่ละคณะที่ศึกษา

คณะครุศาสตร์	คณะนิเทศศาสตร์	คณะนิติศาสตร์	คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี	คณะรัฐศาสตร์	คณะเศรษฐศาสตร์
ศึกษาศาสตร์ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา พลศึกษา โสตทัศนศึกษา วิจัยการศึกษา บริหารการศึกษา ศิลปศึกษา พยาบาลศึกษา จิตวิทยา อุดมศึกษา	การพิมพ์สื่อพิมพ์ การสื่อสารมวลชน วารสารศาสตร์และสื่อ สารการแสวง การประชาสัมพันธ์	กฎหมายแพ่งและ พาณิชย์ กฎหมายอาญาและ อาชญาวิทยา กฎหมายวิธี พิจารณา บรรณานุกรม ยุติธรรม	การบัญชี การคำนวณ การธนาคารและ การเงิน การจัดการ การจัดการเชิง ปริมาณ อุตสาหกรรมเคมี ทาง บุคลากร การบันทึกและการ ตลาด สถิติประยุกต์ สถิติคณิตศาสตร์ การประมวลผล ข้อมูล ธุรกิจคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์	การปกครอง ความสัมพันธ์ ระหว่าง ประเทศ สังคมวิทยาและ มานุษยวิทยา รัฐประศาสนศาสตร์	เศรษฐศาสตร์ ทฤษฎี เศรษฐศาสตร์ พัฒนาการ เศรษฐศาสตร์ ระหว่าง ประเทศ เศรษฐศาสตร์ การเงินและ การคลัง เศรษฐศาสตร์ ปริมาณ วิเคราะห์

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2514 เป็นต้นมา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ใช้ระบบการ
ศึกษาแบบหน่วยกิตสำหรับการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต เรียกว่า "ระเบียบจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยว่าด้วยระบบการศึกษาแบบหน่วยกิต" ระเบียบนี้มีการเปลี่ยนแปลง 2 ครั้ง
คือ ในปีการศึกษา 2515 และ 2520 ตอนหนึ่งของระเบียบการศึกษานี้ระบุไว้ว่า
ปีการศึกษาหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษา (Semester) คือ ภาคการศึกษา
ต้น และ ภาคการศึกษาปลาย และอาจมีภาคฤดูร้อน (Summer Session) ทอกจากภาค
การศึกษาลายอีก 1 ภาคก็ได้ เวลาของการศึกษาภาคฤดูร้อน 3 ภาคให้เทียบเท่ากับ
เวลาการศึกษาของภาคการศึกษา 1 ภาค (พระกฤษฎีกา 2522: 18) นอกจากนี้ผู้สำเร็จ
หลักสูตรปริญญาบัณฑิตจะคงสอบได้จำนวนหน่วยกิตครบตามหลักสูตรและมีแต้มเฉลี่ยสะสม
ไม่ต่ำกว่า 2.00 (พระกฤษฎีกา 2522: 28)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยใน

กรุงเทพมหานคร

ปี 2505 ภาณุ ญาญ สาทร (อ้างถึงใน ทรราช สาทรายทอง 2510: 19) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติกับคะแนนสอบไถ่กลางปีและลักษณะบางประการของนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2505 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในระหว่างวิชาเดียวกันจากการสอบคัดเลือกกับการสอบไถ่กลางปีในมหาวิทยาลัยแต่ละคณะ ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้โดยทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง วิชาที่มีความสัมพันธ์มากที่สุดคือวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ประเภทวิชาวิทยาศาสตร์ $r = .82$ และวิชาที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุดคือวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ประเภทอักษรศาสตร์ $r = -0.03$

ปี 2510 ได้มีผู้วิจัยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไถ่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร คือ จีวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร (2510: ค.) ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทรราช สาทรายทอง (2510: 130) ศึกษากลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ ออยุธยา (2510: ค.) ศึกษากลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สายหยุด เชี่ยวคอกนอย (2510: ค.) ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้คะแนนปีที่ 1 และ 2 เป็นตัวแปรเกณฑ์ ได้ขอคนพบที่สอดคล้องกันทั้ง 4 คน คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยกับคะแนนผลการเรียนในมหาวิทยาลัยมีค่าปานกลาง คะแนนสอบไถ่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยร่วมกันทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และ 2 ดีกว่าคะแนนจากการสอบอย่างไรอย่างหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการทำนายมากกว่าหมวดวิชาอื่นๆ

สุปราณี โคตรจรัส (Kotrajarus, Supanee 1975: 2715-A) วิจัยเรื่องการทำนายความสำเร็จทางการศึกษาของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 520 คน พบว่าคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยใช้ร่วมทำนายผล

สำเร็จทางการศึกษาของนิสิตภาคปกติ (Timed Group) ได้ แต่มีประสิทธิภาพการ
ทำนายนาย

รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์ (2522: 44-75) ศึกษาตัวแปรที่ที่ดีที่สุดที่ใช้ทำนาย
สัมฤทธิ์ผลของนิสิตพลศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 2 3 และ 4 ปีการศึกษา 2521 ของ
มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 320 คน โดยใช้ตัวทำนายคือ คะแนนทดสอบ
สมรรถภาพ คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย และคะแนนบุคลิกภาพด้านความต้องการ 15 ด้าน
พบว่า คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตทั้งหมด
ในชั้นปีที่ 1 2 3 และ 4 ของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ แต่ใช้ร่วม
ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชายชั้นปีที่ 1 ของสถาบันดังกล่าวได้ นอกจากนั้นยัง
ใช้ร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชายชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 และนิสิตทั้งหมดใน
ชั้นปีที่ 1 ถึง 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ และยังพบว่าใช้ทำนาย
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 และร่วมทำนายนักศึกษาปีที่ 1 ถึง ปีที่ 3 ทั้งหมด
ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ (2523: 204) วิจัยเรื่องความต้องการและการได้
โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2523 ใช้ข้อมูลเป็น
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือเทียบเท่า และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา
ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนต้องการเรียนในสาขาวิชาสังคมศาสตร์และในมหาวิทยาลัยเป็น
ร้อยละสูงสุด กับนักศึกษาได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์และในมหาวิทยาลัยเป็น
ร้อยละสูงสุดเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นยังวิจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในการตัดสินใจเลือกสาขา
วิชาของนักเรียนและนักศึกษาเหล่านี้คือโอกาสในการหางานทำ

พรทิพย์ ถาวรจักร (2525: 27) ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 3 พบว่า
อันดับที่เลือกคณะที่ศึกษาในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นตัวแปรหนึ่งในองค์ประกอบด้านนิสิต
ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด

ปี 2510 วาสนา พานิชการ (2510: ข) เปรียบเทียบความสัมพันธ์
ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับการสำเร็จในการศึกษาของนิสิตในต่างจังหวัด โดย
ใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่น และใช้คะแนน
ปีที่ 1 และ 2 เป็นความสำเร็จในมหาวิทยาลัย ได้צלจนพบคือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยกับคะแนนผลการเรียนในมหาวิทยาลัยมีค่า
ปานกลาง คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยรวม
กันทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และ 2 ดีกว่าคะแนนจากการสอบอย่างใดอย่างหนึ่งแต่
เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการ
ทำนายมากกว่าหมวดวิชาอื่น ๆ

สุวิทย์ สมานมิตร (2515: 95-96) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสำเร็จทาง
การศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า องค์ประกอบ
ที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษาเอง คือ เพศ อายุ คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และการเลือกคณะที่
กำลังศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ นักศึกษาที่เลือกคณะที่กำลังศึกษาเป็นอันดับแรกก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า
พวกที่เลือกอันดับอื่น โดยเฉพาะอันดับสุดท้ายและรองสุดท้าย แต่ลักษณะการเลือกของนักศึกษา
ไม่น่าจะเป็นดัชนีที่ดีในการวัดความสนใจของนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนสอบเข้า
มหาวิทยาลัยไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

สัมพันธ์ พันธุ์พฤษ (2519: 107) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัว
ประกอบกับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยภูมิภาค: การเปรียบเทียบ
ระหว่างมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ขอคนพบว่าตัวประกอบด้านอันดับ
การเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยส่วนมากไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษา
โดยส่วนรวมและรายคณะ นักศึกษาที่เลือกเข้าศึกษาในอันดับต่างกันมีโอกาสสำเร็จตาม
กำหนดหรือหลังกำหนดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตาม
กำหนดส่วนมากเลือกเข้าศึกษาในคณะที่กำลังศึกษาเป็นอันดับต้น

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยใน

ประเทศไทย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ศึกษาการสละสิทธิ์การศึกษาใน

สถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2522-2524 ผลวิจัยบางประการสรุปได้ว่า

1. การสละสิทธิใน 3 ปีการศึกษา มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ผู้สละสิทธิส่วนใหญ่มักจะสอบได้ในคณะหรือสาขาที่เลือกไว้เป็นอันดับท้ายๆ โดยเลือกเป็นอันดับที่ 4 5 หรือ 6 ถึงประมาณร้อยละ 70 ทั้ง 3 ปีการศึกษา (2526 : 25)
2. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มีอัตราการสละสิทธิ การศึกษาคอนข้างสูงทั้ง 3 ปีการศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่ผู้สละสิทธิในกลุ่มนี้มีอันดับการเลือกอยู่ในอันดับที่ 4 5 หรือ 6 (2526 : 16) แต่สาขาศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีอัตราการสละสิทธิการศึกษาลดต่ำลงทุกปี (2526 : 16)
3. ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 87.6) ของผู้สละสิทธิเลือกอันดับ 1-6 ไม่อยู่ในสาขาวิชาเดียวกัน (2526 : 16)

3.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย
ต่างประเทศ

เลย์แมน (Layman 1967 : 1139-1141) วิจัยการทํานายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตพลศึกษาปี 1 และ ปี 2 ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวยอร์ก (State University College Cortland , New York) โดยใช้คะแนนสอบคัดเลือกซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบทดสอบความถนัดคะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมและคะแนนวัดความสามารถทางการเคลื่อนไหวของ Scott เป็นตัวทํานาย ผลการทํานายสรุปได้ว่า คะแนนสอบคัดเลือกเป็นตัวร่วมทํานายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปี 1 และปี 2 ที่ดีที่สุดตัวหนึ่ง นอกจากนั้นยังพบว่า ตัวทํานายเดียวของผลการเรียนปีที่ 1 ที่ดีที่สุด คือ คะแนนเฉลี่ยจากโรงเรียนมัธยม แต่ตัวทํานายเดียวของผลการเรียนปีที่ 2 ที่ดีที่สุด คือ ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 และคะแนนวัดความสามารถทางการเคลื่อนไหวของ Scott สามารถทํานายผลการออกกำลังทุกอย่างของนิสิตปี 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญ

มาร์ก เอ็ดมอน (Mark Edmond 1967 : 210-211) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง สถิติปัญญา บุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย พบว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษา
ต้องออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา คือ ระยะเวลาที่ไม่ได้เป็นเวลาที่เลือกเรียน
เป็นอันดับแรก

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการศึกษา

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ และ อรุณศรี กุมุท (2525 : 18-24)
วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน และ
เกรดเฉลี่ย ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ที่เลือกเรียนวิชาคอมพิวเตอร์จำนวน 27 คน ผลการวิจัยส่วนหนึ่ง
พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมซึ่งถือว่าเป็นความถนัดทางการเรียนมีสหสัมพันธ์เป็นลบกับเวลา
ในการเรียน จึงสรุปได้ว่าผู้เรียนที่มีความถนัดสูงจะใช้เวลาในการเรียนน้อยเพื่อให้
สัมฤทธิ์ผลตามเกณฑ์ ในทางตรงข้าม ถ้าผู้เรียนมีความถนัดต่ำก็จะใช้เวลาในการเรียน
มาก และการวิจัยนี้ยังได้ขอสรุปอีกว่า ทุกคนสามารถเรียนให้สัมฤทธิ์ผลในระดับเดียวกันได้
แต่ใช้เวลาในการเรียนต่างกัน และผู้ที่เรียนช้าในตอนต้นสามารถปรับเวลาในการ
เรียนให้เร็วขึ้นได้ เมื่อมีพื้นฐานพอเพียงกับผู้เรียนเร็วๆที่เคยมีพื้นฐานความรู้ดีมากก่อน

มีผู้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ในการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนหลายท่าน คือ แอนเคอร์สัน (อ้างถึงใน สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ 2524 : 6)
พบว่า สหสัมพันธ์ระหว่างเวลาในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ 0.66
พิชเชอร์และคณะ (อ้างถึงใน สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ 2524 : 6) รายงานว่า สหสัมพันธ์
ระหว่างจำนวนชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ต่อสัปดาห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ มีค่าเท่ากับ 0.18 แต่สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนชั่วโมงที่ใช้ทำการบ้าน
คณิตศาสตร์ใน 1 สัปดาห์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์มีค่าเท่ากับ 0.45
ไวเลย์ (อ้างถึงใน สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ 2524 : 6) ได้รายงานว่า เวลาในการ
เรียนเป็นดัชนีสัมพันธ์ที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากรายงานการวิจัยที่ผ่านมาจะเห็นว่า ส่วนใหญ่อยู่ในรูปการวิเคราะห์แบบ
คัดเลือกเข้ามาหาวิทยาลัยเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยปีแรกๆ
และเป็นงานวิจัยที่ผ่านมากอนข้างนาน อีกทั้งไม่ได้นำตัวแปรด้านอันดับการเลือกและ

เวลาที่ใช้ในการศึกษามาเป็นตัวแปรร่วมในการวิจัย ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อระบบ
 คัดเลือกและระบบการศึกษาต่อ ผู้วิจัยเห็นว่าผู้สมัครสอบคัดเลือกไม่ว่าจะมีภูมิลำเนา
 ส่วนตัว ภูมิลำเนาทางครอบครัว หรือภูมิลำเนาอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลเหล่านั้นต้องการ
 ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำเป็นต้องใช้ระบบการคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย
 ซึ่งกำหนดให้ผู้สมัครสอบเลือกคณะหรือประเภทวิชา ที่ต้องการศึกษาตามลำดับความ
 ต้องการจากมากไปน้อย แล้วจึงสอบวิชาตามที่คณะหรือประเภทวิชาที่กำหนดให้สอบ เมื่อ
 สอบเข้าได้แล้ว วิธีหนึ่งที่จะวัดผลสำเร็จทางการเรียนได้คือ พิจารณาจากคะแนนสะสม
 ที่สำเร็จ ซึ่งจะพบเห็นในงานวิจัยทั่วไป นอกจากนั้นหลักสูตรการศึกษาในมหาวิทยาลัย
 ก็มีข้อกำหนดไว้ให้ศึกษาภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้วิจัยจึงมีความคิดว่าควรนำตัวแปร
 ทั้ง 4 ตัว คือ อันดับการเลือก คะแนนสอบคัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวน
 ปีที่ศึกษา มาศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างอันดับการเลือกและคะแนนสอบคัดเลือก กับ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนปีที่ศึกษา เพื่อตอบคำถามว่า ระบบการคัดเลือกสามารถ
 ต่อเนื่องกับระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือไม่ อันจะเป็นสิ่งประกันถึงการลงทุนของ
 รัฐบาลว่าประสบความสำเร็จเพียงใด และควยสาเหตุที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็น
 มหาวิทยาลัยที่มีการลงทุนสูงมาก (เกษม สุวรรณกุล 2526 : 12) และเน้นการผลิต
 บัณฑิตที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย